

DE FILM VAN ABEL

Ria Massy

De film van Abel

De film van Abel

© 2018 –Ria Massy & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Frederik de Merodestraat 27, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 703 2
D/2018/11.676/429
e-boek:
ISBN 978 94 6001 704 9

Projectpartners:
Wablieft/Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Abel loopt door het appartement.
Van de keuken naar de slaapkamer.
En terug.
En weer naar de slaapkamer.
Hij doet drie mutsen in een zak.
Een roze voor Ella.
Een stoere blauwe voor Fikru.
En een groene voor zijn vrouw Mariam.
Hij pakt ook drie jassen.
Twee kleintjes en één grote voor Mariam.
Dikke jassen.
Het is koud.
Het sneeuwt.
Vandaag komen Mariam en de kinderen naar België.
Fikru, zijn zoon, is al vijf.
Ella, zijn dochter, is drie.
Hij heeft haar nog nooit gezien.
Alleen op zijn smartphone.
Mariam was zwanger toen hij vertrok.
Al bijna vier jaar geleden.
En nu komen ze naar België.
Vandaag.

Nog vijf uur wachten.
Dan zijn ze hier.
In Zaventem.
Abel gaat hen halen met de auto van een vriend.

Eindelijk.
Eindelijk zijn alle papieren in orde.
Het duurde heel lang.

Nog vier uur en 59 minuten wachten.

2

Abel kijkt rond.
Hij is nerveus.
Hij moet wel tien ogen hebben.
Er komen zoveel mensen door die deur.

Ja! Daar zijn ze!
Eerst ziet hij Mariam.
Zij ziet hem niet.
In één arm heeft ze Ella.
Met haar andere hand duwt ze een kar.
Een kar met zakken en tassen.
Op de tassen zit Fikru.
Mariam zegt iets tegen Fikru.
Ze is ook nerveus.

Dan ziet Fikru hem.
Hij wijst en zegt 'papa'.
Dat ziet Abel aan zijn mond.
Mariam kijkt nu ook.
Ze lacht.

Ella is een beetje bang van hem.
Ze steekt haar gezicht in de hals van Mariam.
Hij neemt de roze muts.
'Kijk, Ella, voor jou,' zegt hij.
Ella kijkt.
Ze kijkt niet naar haar papa.
Ze kijkt naar de muts.
Ze lacht.

'Doe jullie jassen en mutsen maar aan,' zegt
Abel.
'Het is hier koud.
Het sneeuwt.'

Ze gaan naar buiten.
Mariam schrikt.
Zo koud...
'De lucht bijt in mijn neus,' zegt ze.

Fikru voelt aan de sneeuw.
'Au,' zegt hij, 'dat doet pijn!'
'Dat is geen pijn,' zegt Abel.
'Dat is kou.'

Ella kruipt dicht tegen haar mama.
Daar is het lekker warm.

3

In het appartement is het ook warm.
Ella en Fikru lopen rond.
Mariam gaat op een stoel zitten.
Ze is moe.

‘Hier gaan jullie slapen,’ zegt Abel.
‘Kijk, een bed voor Fikru en een bed voor Ella.’
De kinderen zijn blij.
Ze springen op hun bed.
Op het dekbed van Ella staat een prinses.
Op dat van Fikru een auto.
Er is ook een kast.
Voor de kleren.

Mariam maakt koffie.
De koffie van Mariam is altijd heel lekker.
Ooh wat heeft Abel die koffie gemist.
En niet alleen de koffie.
Ook Mariam zelf.
En Fikru.
Wat is Fikru groot geworden.
En zelfs Ella.
Hij had Ella nog nooit gezien.
En toch heeft hij haar gemist.

Abel en Mariam zitten samen aan tafel.
Ze drinken van hun koffie.
Ze lachen naar elkaar.
Abel neemt haar hand.
‘Al die jaren heb ik van alles tegen jou verteld.
Hier aan deze tafel.
Je was er niet, maar ik vertelde alles wat ik deed.
Wat ik dacht.
Nu ben je hier, en ik weet niet meer wat ik moet
zeggen.
Maar ik ben heel blij.’
‘Het is goed,’ zegt Mariam.
‘Ik ben ook heel blij.’

4

Abel, Mariam en de kinderen gaan elke dag naar
buiten.
De kinderen spelen in het park.
Ella geeft een hand aan haar papa.
Ze is al lang niet bang meer.
Abel duwt haar op de schommel.
Mariam en Fikru spelen met de bal.

‘Het is minder koud,’ zegt Mariam.
‘Nee,’ zegt Abel, ‘je wordt het gewoon.’
‘Papa, gaan we voetballen?’ vraagt Fikru.
‘Natuurlijk, zoon.’

Ze lopen samen achter de bal.
Ze voetballen tot ze moe zijn.
En tot Ella begint te wenen.
Want zij wil ook voetballen.
Maar ze kan nog niet zo snel lopen.

Wat is dit zalig.
Spelen met de kinderen in het park.
In een veilig park.
In een veilig land.
Dat denkt Abel.

's Avonds, als de kinderen slapen, praten Abel en
Mariam.
Mariam praat over de moeilijke jaren in Eritrea.
Over hoe weinig eten ze soms had voor de
kinderen.
En dat ze dikwijls bang was.
Eritrea is niet veilig.
Ze wilde naar België komen.
Naar Abel.
Het duurde zo lang.

Abel praat over zijn jaren hier alleen in België.
Over de taal die zo moeilijk is.
Over hoe moeilijk het was om de papieren in
orde te maken.
Hoe moeilijk het was om werk te vinden.
En hoe moeilijk het was om zonder zijn gezin te
leven.

Hoe bang hij was.
Omdat zij in Eritrea waren.
En Eritrea is niet veilig.
Maar dat is nu voorbij.
Hij heeft werk.
En zijn gezin is hier, dicht bij hem.
Hij is gelukkig.

5

Ze wandelen samen over de kerstmarkt.
Overall zijn er lichtjes.
Er is mooie muziek.
En veel warme drankjes.
Ze sturen foto's naar de familie.
Foto's van lachende gezichten.
Foto's van vier hoofden met mutsen op.

Mariam mist haar moeder.
Dat zegt ze.
Abel ook.
Hij mist zijn ouders en zijn broers.
Ze zijn blij dat ze hier zijn.
Maar ze missen ook de familie in Eritrea.

Fikru roept: 'Kijk! Wat doen die mensen?'
'Ze schaatsen,' zegt Abel.
'Dat wil ik ook!'